

1. Já k to - bě, k Ho - spo - di - nu, ze
srd - ce hloubi lkám. Hle, v těž - kém nář - ku
hy - nu, k to - bě se u - tí - kám.
Rač sklo - ni - ti se zno - va, slyš
po - kor - ný můj hlas a lé - kem své - ho
slo - va mě u - zdrav již a spas.

2. Kde jinde bych se svlažil, / kde nalézt pokoj smím? /
Vím, když bys hříchy vážil, / že stěží obstojím. / Tvá ruka
přelaskavá / zná však jen odpouštět / a stačí ti, když vzdává /
čest tobě hříšný ret.

3. Jen tebe unavená / má duše vyhlíží, / umdlévá, ptá se,
sténá, / zda Pán se přiblíží? / Jak strážní v temnu noci /
čekají jitra svit, / tak touží bez pomoci / ve tvář tvou popatřit.

4. Nuž, čekej, Izraeli, / mračna se rozstoupí; / Pán přijde,
rozveselí / a tebe vykoupí. / A prodlévá-li chvíli, / přec přijde
posléz včas / a v slitování schýlí / se ke tvé skrání zas.

T: Gustav Adolf Molnár, Zpěvník Českobratrské
církve evangelické, 1931 / 2018

M: Hans Leo Hassler, Lustgarten neuer deutscher Gesäng, 1601 /
Praxis Pietatis Melica, 1656 / Evangelický zpěvník, 1979